

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 803/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Rojkom, Železničná 12, Považská Bystrica, pre namietané porušenie čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13 S 106/2013 z 24. septembra 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 90/2014 z 22. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 144 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 S 106/2013 z 24. septembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 90/2014 z 22. marca 2016 (ďalej len „rozhodnutie najvyššieho súdu“; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhal zrušenia rozhodnutia daňového úradu o vyrubení dane z dôvodu, že podľa jeho názoru daňový úrad pri určení dane podľa pomôcok postupoval podľa neúčinného právneho predpisu. Krajský súd žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiam daňového úradu zamietol a najvyšší súd po vecnom prieskume rozhodnutia krajského súdu toto rozhodnutie potvrdil.

Pred ústavným súdom sa sťažovateľ domáha odobrenia svojho právneho názoru, čo by v dôsledkoch zakladalo zrušenie napadnutých rozhodnutí. Sťažovateľ zastáva názor, že daňový úrad *„celé konanie o určení dane podľa pomôcok vykonal pred a v roku 2012, protokol o určení dane podľa pomôcok vyhotovil dňa 25. 10. 2012, teda pred účinnosťou § 165b zák. č. 563/2009 Z.z. [o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pozn.] a počas účinnosti § 165 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z.z. Žalovaný bol do 30. 12. 2012 viazaný § 165 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z.z., teda mal pri vydaní protokolu postupovať podľa zák. č. 511/1992 Zb. (o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, pozn.). Pokiaľ toto nerešpektoval, rozhodnutie - protokol o určení dane podľa pomôcok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, príp. trpí takou vadou, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, resp. rozhodnutie bolo vydané na základe neúčinného predpisu. Ak žalovaný aplikoval právny predpis, ktorý ešte nenadobudol účinnosť, porušil tým zásadu legality v správnom konaní, čo má za následok nezákonnosť rozhodnutia a dôvod pre jeho zrušenie.“*

Sťažovateľ poukazuje aj na istú formu manipulácie so spisom, keď podľa jeho vyjadrenia krajský súd nemal pri rozhodovaní o veci k dispozícii úplný spisový materiál.

Sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami bol porušený čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 144 ods. 1 ústavy, čl. 6 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd sa pri posúdení sťažnosti najprv zaoberal posúdením námietok smerujúcich voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 13 S 106/2013 z 24. septembra 2014.

Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Ako vyplýva zo spisu a aj zo samotnej sťažnosti, proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné podať odvolanie. V sťažovateľovej veci teda existoval opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil a bolo o ňom v konaní riadne rozhodnuté najvyšším súdom. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd posúdil ako podstatný fakt, že sťažovateľ mal možnosť prezentovať svoje názory na posúdenie veci v ďalšom konaní. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského

súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sa ďalej zaoberal námietkami smerujúcimi proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 90/2014 z 22. marca 2016.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ďalej podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci všeobecnými súdmi, keďže tie podľa názoru sťažovateľa aplikovali na vec neúčinný zákon. Sťažovateľ tak isto poukázal aj na neúplnosť spisového materiálu pri rozhodovaní o veci krajským súdom.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí vecne preskúmaval napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadaval s otázkou aplikácie relevantnej právnej úpravy. K veci uviedol: „*Zák. č. 569/2009 Z. z. upravuje správu daní, práva a povinnosti daňových subjektov a iných osôb, ktoré im vzniknú v súvislosti so správou daní (§ 1 zák. č. 563/2009 Z. z.). Predchádzajúcim procesným predpisom, ktorý upravoval správu daní, bol zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných a finančných orgánov v znení neskorších predpisov.*

Podľa názoru súdu správca dane a aj žalovaný rozhodli v súlade so zákonom, keď na proces začatia určenia dane podľa pomôcok aplikovali § 42 v spojení s § 29 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. a to z dôvodu, že k 17. júnu 2011, kedy správca dane pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok, platil tento predchádzajúci procesný predpis upravujúci správu daní.

Ukončenie procesu určenia dane podľa pomôcok bolo upravené v zák. č. 511/1992 Zb. tak, že tento proces bol ukončený dňom prerokovania protokolu s daňovým subjektom a dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začalo vyrubovacie konanie (§ 44).

Ukončenie procesu určenia dane podľa pomôcok je v súčasnosti upravený v zák. č. 563/2009 Z. z., a to rozdielne od predchádzajúcej právnej úpravy tak, že tento proces je ukončený dňom doručenia protokolu o určení dane podľa pomôcok podľa odseku 1 (§ 49

ods. 3) Vyrubovacie konanie začína nasledujúci deň po dni doručenia protokolu s výzvou podľa § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1 (§ 68 ods. 1 Daňového poriadku).

Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že oba citov. procesné predpisy upravujúce správu daní stanovili začiatok vyrubovacieho konania tak, že toto začalo po dni, kedy bolo ukončené určenie dane podľa pomôcok. Z uvedeného vyplýva, že určenie dane podľa pomôcok nebolo a ani nie je vyrubovacím ani daňovým konaním, t.j. konaním, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňového subjektu.

K námietke žalobcu, že podľa § 165 ods. 2 zák. č. 563/2009 Z. z. daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov, súd uvádza, že článok I citov. zákona nadobudol účinnosť dňom 1. januára 2012. Tak, ako už bolo uvedené vyššie, proces určenia dane podľa pomôcok nie je daňovým konaním. Určenie dane podľa pomôcok bolo v danej veci ukončené dňom 7. novembra 2012, kedy bol Protokol o určení dane podľa pomôcok doručený advokátovi žalobcu (§ 49 ods. 3 Daňového poriadku). Až nasledujúcim dňom začalo vyrubovacie a daňové konanie, na ktoré daňové orgány správne aplikovali príslušné ustanovenia zák. č. 563/2009 Z. z.

Pretože daňové konanie nebolo v danej veci začaté pred účinnosťou zák. č. 563/2009 Z. z. nie je dôvodné tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach tým, že žalovaný resp. správca dane použili na konanie dva procesné predpisy. “

Sťažovateľ pred najvyšším súdom okrem iného namietal zhodné tvrdenia ako pred krajským (a neskôr tiež ústavným) súdom, a tak sa najvyšší súd s jeho tvrdeniami tak isto musel vecne vysporiadať a k veci uviedol: „Vychádzajúc z citovaných ustanovení, keďže v danom prípade bol proces určenia dane podľa pomôcok začatý dňom 17. júna 2011 a nebol ukončený do 31. decembra 2011, podľa názoru najvyššieho súdu je v danom prípade nutné postupovať podľa ustanovenia § 165b daňového poriadku, t.j. podľa prechodného ustanovenia, z ktorého vyplýva, že daňové konania začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb., čo je daný prípad, sa dokončia podľa zákona č. 563/2009 Z.z.“ a ďalej svoj názor zdôvodnil tak, že „Tento proces určenia dane podľa pomôcok nebol ukončený do 31.12.2011. Od 01.01.2012 nadobudol účinnosť zákon č. 563/2009 Z.z. daňový poriadok. Prechodné ustanovenie § 165 daňového poriadku proces určovanie dane podľa pomôcok,

začatého a neukončeného pred účinnosťou daňového poriadku neupravuje. Keďže proces určovanie dane podľa pomôcok nebol ukončený do 31.11.2011, nebolo možné pokračovať v zmysle zákona o správe daní ale v zmysle daňového poriadku. Najvyšší súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že určenie dane podľa pomôcok je vyrubovacím konaním a preto je nutné ho dokončiť v režime zákona o správe daní. Čo je daňovým a vyrubovacím konaním určuje ustanovenie 1a písm. d/ zákona o správe daní a aj ustanovenie § 2 písm. c/ daňového poriadku. Proces určenia dane podľa pomôcok je konaním, ktoré predchádza vyrubovaciemu konaniu, začína oznámením o začatí konania o určovaním dane podľa pomôcok a končí dňom doručenia protokolu o určení dane podľa pomôcok. Protokol o určení dane podľa pomôcok bol doručený právnenému zástupcovi žalobcu 7. novembra 2012. Po tomto dni začína vyrubovanie konanie na ktoré je nutné už aplikovať ustanovenia daňového poriadku.“.

Podľa názoru ústavného súdu tým krajský súd aj najvyšší súd dali vyčerpávajúcu odpoveď na námietky sťažovateľa. Ich názor teda nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny a popierajúci účel a význam na vec aplikovanej právnej úpravy. K uvedenému je ešte potrebné poukázať aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal aj vyhodnotením otázky neúplnosti spisového materiálu pri rozhodovaní veci a k tomu uviedol, že chýbajúci materiál bol najvyššiemu súdu predložený ako príloha vyjadrenia k odvolaniu. Po oboznámení sa s jeho obsahom najvyšší súd skonštatoval, že nemohol mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 144 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ porušenie týchto ustanovení okrem toho, že ho zakomponoval do petitu sťažnosti, v odôvodnení sťažnosti bližšie nešpecifikoval. Ústavný súd vzhľadom na to nemohol dať sťažovateľovi relevantnú odpoveď na možné porušenie uvedených ustanovení ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Vzhľadom na absentujúce odôvodnenie tvrdeného porušenia čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 144 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu podaná sťažnosť v tejto časti neobsahovala náležitosti predpísané zákonom a z toho dôvodu bola v uvedenej časti odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Čo sa týka zdôvodňovaného porušenia čl. 1 ústavy, je potrebné uviesť, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 ústavy). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a čl. 46 ods. 1 ústavy, požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 1 ústavy je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016